Het is goed afgesproken," ging hij voort, zich weer tot den Chinees wendend, „dat ik volmaakte vrijheid van beweging heb, wat de voorzorgsmaatregelen betreft? Ik ben met u eens, dat Wong Li Fu niets moet merken, en zal er voor zorgen, dat mijn agenten zich verstoppen. U kunt me ook de vaste verzekering geven, dat u uw eigen leven niet in gevaar brengt?"

„Ik geloof vast en zeker, dat ik even veilig in Charlotte Street zal zijn als hier," zei de jutte-koopman, voor den eersten keer gedurende het onderhoud even lachend.

„Eén! Twee! Drie!" zei Furneaux, terwijl hij de doodskopjes in de opgehouden hand van den Chinees liet vallen.

Om de een of andere rede hinderde die daad Winter evenzeer als de woorden.

„Ik wou, dat je niet zoo verd . . . theatraal deedt!" bromde hij.

Furneaux zei niets. Samen brachten ze de twee Chineezen naar hun automobiel, en Furneaux floot zachtjes tusschen zijn tanden, toen hij en Winter naar Scotland Yard liepen. De dikke detective keek hem eenige keeren woedend aan, maar zei niets. Toen zij het Embankment bereikt hadden, nam Winter Furneaux mee naar zijn kamer, maar liet hem dadelijk alleen. Hij bleef een heelen tijd weg. Toen hij weer binnenkwam, zag hij er kalm en opgewekt uit.

„Je bent zeker naar den Commissaris toe geweest?" zei Furneaux rustig.

„Ja."

„Dat kan ik je niet kwalijk nemen. Vond hij 't goed?"

„Hij gaat vanavond met ons mee. Dit is een ernstige geschiedenis. Het Ministerie van Buitenlandsche Zaken bemoeit zich er nu ook al mee. Aan 't Gezantschap hebben ze gezegd, dat zij de regeering die nu aan 't bewind is in China, vertegenwoordigen, en dat zij de tegenstanders zijn van alle mogelijke partijen, die trachten de Constitutie omvèr te werpen. De Minister dringt er op aan, dat er krasse maatregelen genomen worden. Vóór alles moet de bende van Wong den kop ingedrukt worden. De Premier heeft nota bene vandaag in Fortescue Square geluncht en gezien, dat er op het huis geschoten werd. Er is maar één geweer gebruikt, en dus moet het een repeteergeweer geweest zijn."

„Maar is de Commissaris 't eens met het plan van onzen vriend, den jutte-koopman?"

„Evenals jou en mij, lokt 't hem ook niet erg aan, maar hij is ook tot alles bereid, als de zaak maar niet verder gaat."

Weer floot Furneaux tusschen zijn tanden. Winter fronste zijn wenkbrauwen, hield een boos gezegde, dat hem op de tong lag, nog maar net in, en deed, alsof hij naar een stuk zocht. Daarop ging Furneaux nog scheller fluiten, dan te voren. Eindelijk keerde Winter zich woedend naar hem toe.

„Jou kleine duivel!" begon hij.

„Niet zeggen, James! Niet zeggen!" gilde Furneaux haast, die over zijn zenuwen heen was.

„Nou, goed dan maar. Schei uit met dat gefluit en ga mee wat eten. Ik heb heelemaal geen lunch gehad. 't Kan me niet erg schelen, want nu zal ik 't avondeten des te meer eer aandoen. De Hemel weet, hoe laat we vannacht in ons bed komen."

Beide detectives voelden zich niet op hun gemak. Ze voelden, dat de sluier van geheimzinnigheid, die er om den moord op No. 17 gehangen had, nu wel ten deele opgelicht was, maar dat er nu een nieuwe phase van de zaak ging aanbreken. Zij durfden voor elkaar hun vage gedachten niet onder woorden te brengen.

Terwijl zij naar hun geliefkoosd eethuis in Soho liepen, zagen zij een krantenjongen hollen met een avondeditie van een courant, nog vochtig van de pers.

De jongen schreeuwde: „Vreeselijke misdaad in 't West End! Geweldpleging door Chineezen!" Furneaux kocht een courant. Er stond een levendige beschrijving in van den aanval op 't huis van mijnheer Forbes, dat een gewapend fort genoemd werd. Troepen agenten hielden in de buurt de wacht, en onderzochten elken voorbijgaanden automobiel, om te zien, of er geen Chineesche bandieten inzaten. De arrestatie van Len Shi in St. Albans, en die van een Japanner in de buurt van de Innesmore Mansions werd weer opgehaald, en de Eastbournesche correspondent had een tamelijk nauwkeurig verslag gegeven van de ontvoering van mevrouw Forbes.

„Nou heb je de poppen aan 't dansen, James," grinnikte Furneaux. „Morgen — —"

„O, loop heen met morgen! Laten we wat gaan eten en over iets anders praten."

„Wat? U allebei? Dat is aardig!" riep een vroolijke stem achter hen, en George F. Handyside stak zijn beide handen uit.

„Ik voelde me een beetje eenzaam in het hotel, en ging een eindje wandelen om eens naar de winkels te kijken," ratelde hij voort. „Zeg, willen jullie soms iets eten? Is er ook ergens in Londen gelegenheid om een behoorlijken biefstuk te eten?"

„Een behoorlijke biefstuk!" zei Furneaux minachtend. „Ga maar eens mee, dan zult u een biefstuk eten, zooals u er nog nooit een geproefd hebt. Vertel ons maar eens wat van dat prachtige land, waar u vandaan komt. We zijn net in een stemming, om ons alles wijs te laten maken!"

„Maar wat is dat voor een verhaal van een tweede beschieting in Fortescue Square? Is 't waar?"

Toen gaf Furneaux hem een ribbenstoot.

„We zijn hier niet in „the Far West," zei hij. „Wij zijn in Londen, mijnheer, in 't arme, oude, afgeleefde Londen, waar de goed-doorvoede burgers niets doen dan eten, over cricket en golf praten, en slapen! Als je de kranten gelooft, krijg je nooit een juist idee van ons."

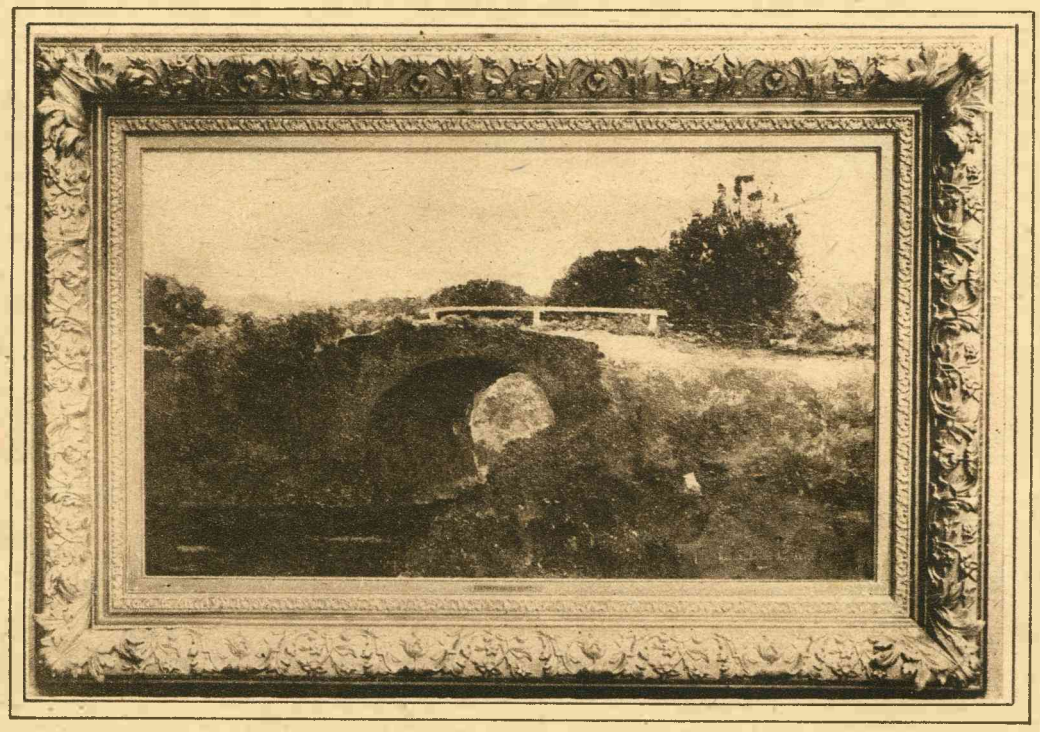
Weer vloog er een krantenjonen, luid schreeuwende, voorbij.

„'t Is allemaal maar fantasie, hè?" zei de Amerikaan peinzend.

„Neen," zei Winter, „'t is de zuivere waarheid. Laten we nu op dien biefstuk afgaan, en dan zullen we u onderwijl wat vertellen, waar u van op zult kijken."

Winter vergiste zich nooit, als hij iemand tot zijn vriend uitkoos.

Handyside beviel hem, en hij had er veel lust in hem iets te vertellen van 't programma voor dien avond, want de Amerikaan had Wong Li Fu meer dan eens gezien, en zou van dienst kunnen zijn om hem te identificeeren.

DE OUDE STEENEN BRUG.

De Leidsche kunstschilder Leendert van der Vlist, aan wien voor enkele jaren de Koninklijke Subsidie werd toegekend, exposeert op de „Vierjaarlijksche" te Rotterdam het hierboven afgebeelde schilderij, dat reeds spoedig na de opening der tentoonstelling verkocht werd.

HOOFDSTUK XVII.

De oplossing.

Len Shi had een voornaam feit aan zijn landgenooten verteld, wat zij zorgvuldig voor de detectives verborgen hadden gehouden. De veldtocht tegen Forbes was dien dag zoo goed als geëindigd. Van dien dag af waren de Jonge Mandsjou's van plan een week lang uit elkaar te gaan, weer hun Chineesche kleeren aan te trekken en in Chineesche kosthuizen in het East End te gaan wonen, waardoor ze de politie voor den gek zouden houden, die natuurlijk naar de schuldigen zou zoeken onder Chineezen, die op zijn Europeesch gekleed waren en op Europeesche manier leefden.

Forbes zou ondertusschen weer tot rust komen en zich tamelijk veilig achten. De volgende reeks misdaden zou even precies als een bus in elkaar sluiten als de eerste. Wong Li Fu was een slimme kerel. Hij bezat de gave van oneindig veel geduld, een eerste eisch voor een genie. Bovendien hield hij zijn huurlingen goed in bedwang. Als ze Len Shi niet naar het huis in Charlotte Street gebracht hadden, zou hij hem nooit verraden hebben. De aanblik van die ivoren doodskopjes, het geheime symbool van de bende, had hem doen beven, maar toen hij naar 't hoofdkwartier werd gebracht, dacht hij, dat hij er alleen nog maar aan zijn eigen leven te redden, door te bekennen.

Winter was 't niet met zich zelf eens of hij de bewoners van No. 11 al of niet zou vertellen van den inval, die er dien avond in het huis in Charlotte Street gedaan zou worden. Per slot van rekening achtte hij 't maar beter om dien avond niets te zeggen. Het was beter, dat de bedreigde personen en hun bewakers hun waakzaamheid niet zouden verslappen. „De mensch wikt en God beschikt," en als 't plan van den jutte-koopman, wat 't dan ook zijn mocht, eens in duigen viel, en eenigen van de ellendelingen ontsnapten, zouden ze wel eens tot onmiddellijke repressaille-maatregelen kunnen overgaan.

De politie nam echter alle mogelijke voorzorgsmaatregelen. Dien avond, na elf uur, kon er zelfs geen kat Charlotte Street binnen sluipen, zonder door scherpe oogen gezien te worden. Bijna vlak tegenover No. 412 was een groot pakhuis, met een uitgang aan den achterkant, die vanuit een andere straat bereikt kon worden. De eigenaar gaf zonder tegenstribbelen zijn sleutels aan den inspecteur van politie af, en hier verzamelden zich toen in stilte een twintig detectives en agenten. Er was geen achterdeur aan het verdachte huis, maar Winter liet dien kant toch even goed als den voorkant bewaken. Aan beide uiteinden van de straat stond een troepje lanterfanters, die volstrekt geen acht sloegen op personen, die de straat in gingen, maar iederen burger, die er uit kwam, zóó scherp aanzagen, dat sommige menschen zich er bij den agent, die er op wacht stond, over beklaagden, en hij den nachtvogels streng beval „op te schieten".

Charlotte Street loopt van 't Noorden naar 't Zuiden, en wordt door net zulke straten doorsneden. No. 412 staat in 't midden van de huizenrijen tusschen twee zijstraten in, en is een hoog, smal, ouderwetsch huis. In weinig van de huizen daar in de buurt kan men 's avonds licht zien branden; de bewoners schijnen er een afkeer van te hebben de aandacht te trekken. Toch waren op dezen meinacht niet alleen No. 412, maar ook de huizen er vlak naast opvallend door hun duisternis en stilte. Het viel Winter op, toen hij door de straat liep om zijn mannetjes te inspecteeren. Hij kon begrijpen, dat No. 412 niet de aandacht van eenig voorbijganger wilde trekken, maar waarom waren Nos. 410 en 414 even zedig? Ze stonden niet leeg. Er stond geen bordje met „Te huur" in de ramen. Aan den anderen kant waren de gordijnen niet zoo zorgvuldig gesloten als in het middelste huis. Maar geen sterveling ging in een van de drie huizen in of uit tusschen elf en twaalf uur.

Te middernacht kwamen er drie Chineezen aanzetten uit Noordelijke richting, draaiden Charlotte Street in, en schuifelden zachtjes naar No. 414. Zij klopten aan, en werden na een oogenblik van wachten binnengelaten. Een minuut later kwamen er drie anderen, uit Zuidelijke richting, klopten aan de deur van No. 410, en verdwenen na iets langer gewacht te hebben, wat scheen te komen, doordat ze met iemand van 't huis eerst hadden moeten onderhandelen. Daarna kwam er een heele troep Chineezen, in 't geheel vijfentwintig, uit 't Noorden en uit 't Zuiden opdagen, telkens een paar tegelijk, en gingen die twee huizen binnen, maar nooit ging er een schepsel No. 412 in of voorbij, of kwam er iemand uit. De personen, die later kwamen, werden onmiddellijk binnengelaten.

Toen kwam er, wat men in den schouwburg een „pauze" zou noemen. Behalve eenige lanterfanters en van tijd tot tijd een bewoner van een der andere huizen, die een beetje laat thuis kwam, keerde Charlotte Street weer tot haar gewone duisternis en rust terug.

Na half twaalf begon Winter, die aan den Zuidelijken kant op wacht stond, telkens op zijn horloge te kijken. Een klein mannetje, dat zich bij de straatslijpers gevoegd had, was even ongedurig. Een lange, slanke persoon, met een donkere overjas aan, die zich verscholen had in een portiek vlak bij Winter, trok zoo hard aan zijn sigaar tot de punt vuurrood was, en hij er bij op zijn horloge kon kijken. Een andere lange man, iets sterker gebouwd, wachtte blijkbaar met onverschilligheid af, wat er zou gaan gebeuren. Handyside was namelijk in 't deftig gezelschap van den Commissaris van Politie, en hoewel de laatstgenoemde zeer vriendelijk was, nam hij toch een Olympische houding aan. Om kwart voor één kwam er eenige beweging. Uit Nos. 410 en 414 kwamen vijf en twintig Chineezen. Zij verzamelden zich op het trottoir, en trachtten niet zich uit de voeten te maken, hoewel de troep lanterfanters plotseling van beide kanten kwam aanzetten, en er uit het pakhuis aan den overkant opeens een heele bende politieagenten in uniform aanstormde.

Winter en Furneaux voerden elk een der troepen aan, die in de straat op wacht hadden gestaan. Een inspecteur was de leider van het middelste troepje, en iedere Chinees, al was hij maar één dag in Londen, had kunnen begrijpen, dat het doel van die bestorming was hem den weg om te ontsnappen af te snijden. Maar geen een Chinees verroerde een vin, behalve één, die den Hoofdinspecteur scheen te herkennen, want hij stapte naar voren, en zei op vriendelijken toon: „Dit zijn mijn vrienden. De anderen zijn in 't huis.

Zij zijn er absoluut veilig. Wees zoo goed tot één uur te wachten."

(Slot volgt.)